

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

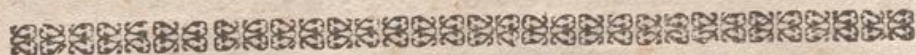
Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 1. Desumpta ex cap. 12. & 13. lib. 1. Machabæorum, in quo describitur: fœdus & amicitia Judæorum cum Romanis & Spartanis renovata. Tryphonis simulata amicitia & inde orta Jonathæ ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

adjuti, in prosperis beneficii obliviscuntur accepti, se gerentes instar Demetrii, Judæis (ut testatur cap. 11.) ingratiissimi.

FASCICULUS LXIX.

Doctrinarum Moralium & Asceticarum.

Doctrina I.

Desumpta ex cap. 12. & 13. lib. 1. Machabaorum, in quo describitur: fœdus & amicitia Judæorum cum Romanis & Spartanis renovata. Tryphoni simulata amicitia & inde orta Jonatha captivitas, obsides Tryphoni missi, occisi.

Considera: **M**iram veræ & falsæ amicitia antithesin, quam caput N. 424.
duodecimum hîc exponit. Vera amicitia florebat Romanos inter & Judæos, utpote talis, quæ (licet plurima fluxerint tempora, durantibus quibus litterale colloquium inter illas Gentes cessaverat) illa tamen nequaquam inde deleta est. Quare S. Ambros. de vera amicitia loquens lib. Off. ait: *amicitia, quæ desinere potuit, nunquam fuit vera.* Giraldus Lilius teste Engelgrav. emblem. 45. p. 2. veram amicitiam hâc depinxit figurâ: stabat juvenis tectò capite, tunicâ rudî indutus, in sua fimbria depictum deferens: *vita & mors.* In fronte: *æstas & hyems.* Erat ei latus apertum, digitusque cordi intentus cum hoc epigraphe: *longè & propè.* Præsignabat ergo *flos juventutis,* amicitiam semper florentem. *Nudum caput,* amici bonum ab amico semper querendum. *Rudis tunica* laborum tolerantiam. *Mors & vita* societatem, nullò casu interrumpendam. *Æstas & hyems* prospera & adversa. *Latus apertum* candorem animi. *Cor patens* sincerum affectum amoremque. *Longè & propè* constantiam ubique locorum servatam. Verum amicum se probaverat Archangelus Raphaël juvenis speciem indutus: nec enim unicò momentò liquit latus junioris Tobia; sed quem sanum duxerat paterna è domo, hunc sanum quoque reduxit, à millenis conservatum periculis, & di-

D d d

viti

viti uxori conjunctum. Veras amicas se probaverant mulieres illæ, quæ emerant aromata, ut venientes ungerent Jesum. Harum officia ita describit Manhantius Dom. Palcæ: *in vita continuò secute sunt affectu & obsequio: dum exivit bajulans crucem, & dum ipse vestigia sua sanguine respergeret, illæ eadem respergebant lacrymīs. Adstabant Crucifixo confixa ei corde. Noctes quoque sequentes egerant vigiles ad amorem & dolorem. Venerunt ad monumentum, ut ei, quem viventem dilexerant, etiam mortuo humanitatis studiò obsequantur.* Illas sanè nec tenebræ, nec militum custodia, nec lapis monumentum contegens sejunxerat à Dilecto. Est quidem modernis Christianorum temporibus frequentius nihil, quàm amici Nomenclatura. Vox ista legitur in litteris, resonat in congressibus, auditur in compitis, crepat in saltibus, bibitur in epulis. Sed nomen nudum sine omine, etiam usurpatum ab illis, qui juratos illorum hostes se comprobant, quos talî nomine compellant: ut olim suò docuit exemplò Tryphon, fictæ amicitix vinculis Jonatham constringens, & vincitum trahens in Ptolomaida, ubi clausis post tergum portis eum comprehendit, & cæsis omnibus, quos secum habebat focis, captivum retinuit v. 49. capit. citati. Talem amicum Christus in Juda proditore expertus est, amoris osculum non alia de causa ingente, quàm ut dolò captum Judæorum manibus traderet in prædam. Non disparem amicitiam universo demonstravit Orbi meretrix Babylonica, quæ scyphum aureum in manu deferre visa est, ut dulci hoc venenò omnium corda corrumperet, fallaciis sibi attracta. Tot ergò falsæ amicitix exemplis deterritus Lector Christiane, illius solùm amicitiam quære, qui solus animam suam dedit pro amicis suis. *Non invenientis, inquit Thomas Kemp. p. 3. Serm. 2. ad Novit. fideliores amicos & potentiores in Cælo, quàm Jesum Regem Angelorum, & Mariam Dominam nostram Reginam Angelorum.*

Cerne porrò insigne fraterni amoris fidelisquæ amicitix à Simone datum specimen, qui etsi nôsset: Tryphonem non fore dimissurum Jonatham pro pecuniis, & filiis ejus obsidum locò accipiendis; eos tamen transmisit Scripturâ teste cap. 13. v. 17. facturus ex parte sua, quod fraternus sincerusque exigebat amor, qui extrema tentare jubet, licet irritò conatu laboreque nonnumquam defudetur. O quàm econtra exiguis quandoque pecuniis è Barbarorum dirissimâ servitute liberari possent Christiani fratres nostri; sed quàm paucos reperire, qui veros amicos se illis exhibeant? quot inter flammās pur-

purgantes animæ die noctuque clamant: miseremini mei saltem vos amici mei! quibus redimendis parvæ elemosinæ, breves orationes, pauca mortificationis opera sufficerent: & tamen hæc ipsa eis denegantur.

Doctrina 2.

Desumptæ ex cap. 14. lib. 1. Machabæorum, in quo describuntur Pax & requies Judæorum sub Simone obtenta, fœdus cum Romanis & Spartanis renovatum.

Considera: **P**acem & requiem, quam Judæi post varia belli tempo-^{N.425.}ra tandem sub Simone obtinuerant, figuram esse Pacis & Quietis illius, quæ Electi post exantlata vitæ hujus prælia sub Duce Christo erunt æternum fruituri, tunc unusquisque (ut hîc asserit S. Scriptura v. 12. & 13. capitis cit. *sedebit sub vite sua & sub ficulnea sua, & non erit, qui eos terreat.* S. Augustinus hanc Pacem & Requiem exactius perpendens exclamat in manuali: *ò Vita vitalis! vita sempiternæ beata! ubi gaudium sine mœrore, requies sine labore, Dignitas sine tremore, opes sine amissione, sanitas sine languore, abundantia sine defectione, vita sine morte perpetuitas sine corruptione, Beatitudo sine calamitate.* Regius Propheta mentis oculò intuitus hunc Pacis & quietis æternæ statum, etiam in ipso tantum atrio possidendum, profitetur plus solidæ dulcedinis afferre unâ die, quam quidquid collectim sumptum mundus mille annis afferre posset. *Melior est dies una in atris tuis, super millia* Psal. 83. Dives ille inter obscurissimas Tartari umbras & acutissimas sedens flammæ, tantam crediderat virtutem inesse uni digito, aquis cœlestibus tincto, ut sufficeret: omni siti & tormentis ejus extinguendis. Dominus ille Evangelicus peregrè profectus, postquam Domum rediit, promeritis servos suos remuneraturus, non est auditus dicere *posside gaudium Domini tui, aut fruiere gaudiò Domini tui; sed intra in gaudium Domini tui.* Erat gaudium isthoc typus Beatitudinis æternæ, quæ cum ob immensitatem suam à nemine hominum possit concludi, & comprehendendi, necesse est: ut eam Beatus ingrediatur absorbendus ab ea sicut guttula ab Oceano penè infinito. Ita absorptus legitur ille miles speculò exempl. 13. v. cœlest. Glor. qui à defuncto socio ad solemnes epulas (cœlestium fercularum tantummodo umbras) invitatus: cum ultimo etiamnum cibo adfuisset, redire ad suos jussus, invenit Monasterium locò domûs, de qua prius exierat, extructum sicque